

Κωνσταντίνος Πατσάρος

Το κουτί

ΚΡΑΤΙΚΟ
ΒΡΑΒΕΙΟ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Το κουτί είναι ένα αφήγημα για τη διαφορετικότητα.

Ο ήρωας του βιβλίου, ο διαφορετικός, κινείται με εξαιρετική ευελιξία ανάμεσα στον ρεαλιστικό και τον ονειρικό/φантаστικό κόσμο, κοινός τόπος της αναγνωστικής ηλικίας στην οποία απευθύνεται το βιβλίο, και καταφέρει να κατανοήσει το πρόβλημα που αποτελεί η διαφορετικότητά του για τους άλλους.

Αντιμάχεται τον εαυτό του, και μέσα από ένα αλληγορικό παιχνίδι εσωτερίκευσης του βιώματός του, δίνει διέξοδο στα συναισθήματά του εγγλωβισμένος ή εγκλιβωτισμένος ο ίδιος στο κουτί με τα χαμένα πράγματα της τάξης.

Ο ήρωας όχι μόνο θα κατανοήσει τις συμπεριφορές των άλλων, αλλά θα βρεθεί και στη θέση των άλλων, καθώς θα υιοθετήσει σε συγκεκριμένες συνθήκες τις συμπεριφορές τους.

Μέσα από αυτό θα αντιληφθεί τη διαφορετική ματιά και ερμηνεία του κόσμου από τους άλλους.

Ο λόγος του αφηγητή δημιουργεί ένα περιβάλλον άμεσης επικοινωνίας με τον αναγνώστη.

-Επιτροπή των Κρατικών Βραβείων Παιδικού Λογοτεχνικού Βιβλίου

Το κουτί είναι το πρώτο βιβλίο του εκπαιδευτικού Κωνσταντίνου Πατσαρού. Γραμμένο σε πρώτο πρόσωπο, με χιούμορ, αμεσότητα και απλότητα, κερδίζει τον αναγνώστη.

Ο συγγραφέας καταπιάνεται με σημαντικά θέματα όπως ο σχολικός εκφοβισμός, ο ρατσισμός και η ξενοφοβία, αποφεύγοντας τον διδακτισμό, με ένα έξυπνο εύρημα, το κουτί.

Το κουτί μιλά για όλα εκείνα τα θέματα που βασανίζουν έναν μαθητή και όχι μόνο. Ο σχολικός εκφοβισμός, η διαφορετικότητα, ο ρατσισμός, η ξενοφοβία, η αίσθηση του να μην ανήκεις κάπου, χαμένος σε άγνωστα μέρη και τόπους που μάλλον αφιλόξενοι μοιάζουν. Ο παραλληλισμός με το κουτί χαμένων αντικειμένων είναι απόλυτα εύστοχος και σε προσηλώνει. Το χιούμορ και η αμεσότητα του λόγου συμπληρώνουν το μήνυμα της ιστορίας και καθηλώνουν τον αναγνώστη. Σε έναν λογοτεχνικό χώρο όπου τα βιβλία για τη διαφορετικότητα πληθαίνουν, το συγκεκριμένο βιβλίο ξεχωρίζει με το έξυπνο εύρημα του κουτιού, κινούμενο ανάμεσα στον ρεαλιστικό και φανταστικό κόσμο μέσα σε ένα αλληγορικό παιχνίδι.

ΣΥΛΛΟΓΗ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

Το κουτί

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής άδειας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους

Συλλογή Χελιδόνια – 218

Κωνσταντίνος Πατσάρος, *Το Κουτί*

Εικονογράφηση: Διονύσης Διγυώνης

Υπεύθυνη έκδοσης: Φαίη Κολοκοιτά

Διορθώσεις: Ελένη Δραχύνια

Copyright© για το κείμενο Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη) και

Κωνσταντίνος Πατσάρος, Αθήνα, 2021

Copyright© για την εικονογράφηση Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη),

Αθήνα, 2022

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Μεταίχμιο, Αθήνα, Νοέμβριος 2014

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Ιανουάριος 2023

ΚΕΤ Δ984 ΚΕΠ 684/22 ISBN 978-960-16-3345-9

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΥΥΤΣΑΣ (ΣΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213,

ΤΗΛ: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

www.patakis.gr • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

ΟΛΟΙ ΟΙ ΥΠΕΡΗΡΩΕΣ διαθέτουν χαρακτηριστικά που τους κάνουν να ξεχωρίζουν από τους απλούς ανθρώπους. Έχουν, όμως, και ορισμένες αδυναμίες. Ο Καθ Ελ, για παράδειγμα, ή αλλιώς Σούπερμαν, είναι ένας εξωγήινος με υπερφυσική δύναμη, ικανότητα να πετάει, να θγάζει κάτι σαν λείζερ από τα μάτια του, αλλά, αν θρεθεί κοντά σε κρυπτονίτη, χάνει όλες αυτές τις δυνάμεις και μπορεί ακόμα και να πεθάνει.

Μάλλον δεν είμαι υπερήρωας. Είμαι έντεκα χρόνων και όλον αυτό τον καιρό δεν έχω εντοπίσει κάτι τόσο αξιοθαύμαστο στις ικανότητές μου. Αντίθετα, έχω επισημάνει αρκετές αδυναμίες, είκοσι επτά για την ακρίβεια, όσα δηλαδή και τα παιδιά στην τάξη μου. Τελευταία, μάλιστα, έχω αρχίσει να πιστεύω ότι είμαι απλώς ένας εξωγήινος. Χωρίς δυνάμεις, όμως, τζούφιος. Δεν εξηγείται αλλιώς... Γιατί με κοιτούν διαφορετικά από τους άλλους, γιατί με αποφεύγουν στο διάλειμμα, γιατί τα αγόρια είναι επιθετικά μαζί μου;

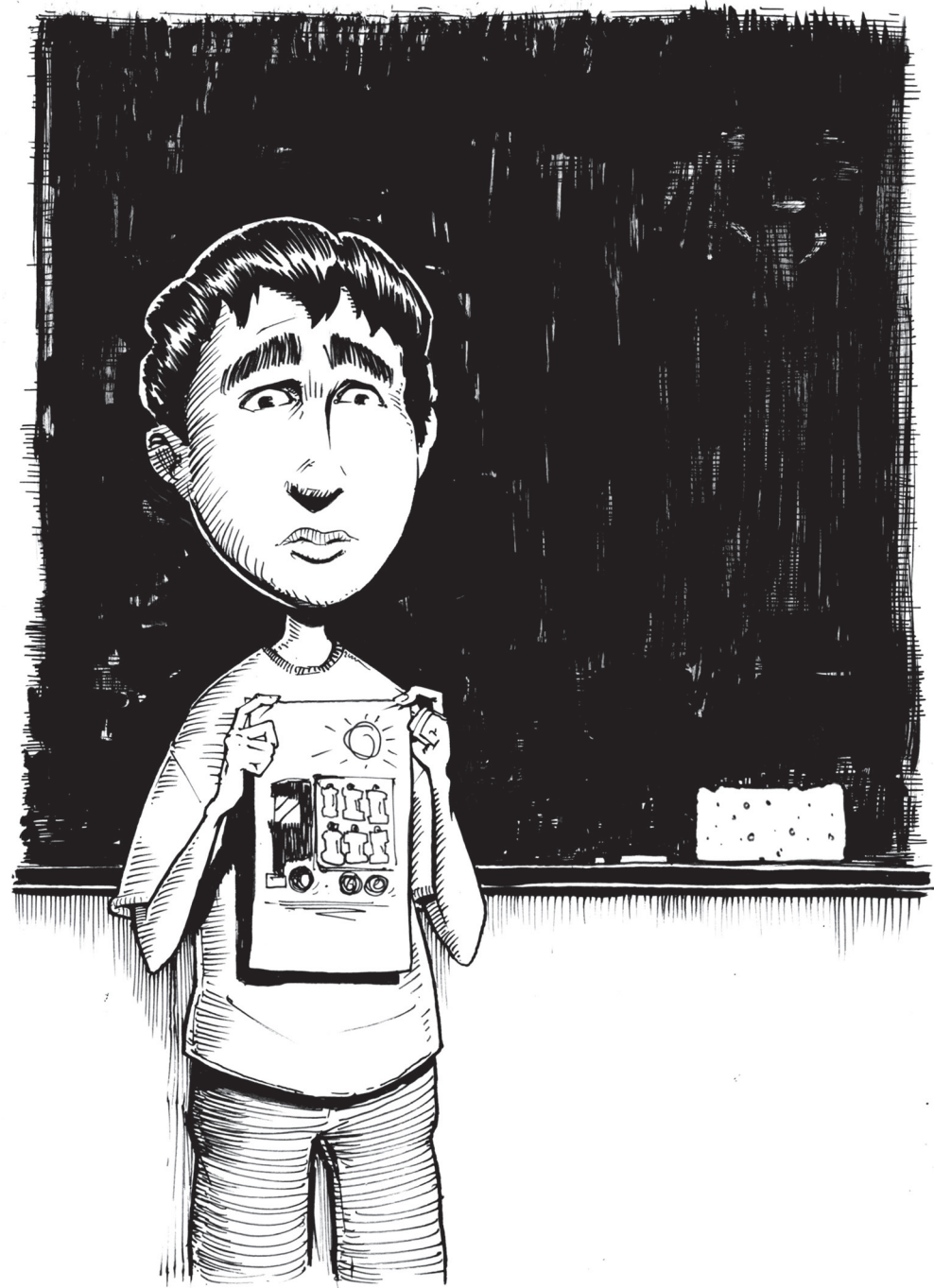
Φυσικά σιχαίνομαι το σχολείο. Και όχι μόνο αυτό. Όταν ξεκίνησε φέτος η έκτη δημοτικού, άρχισαν να μη μου αρέσουν και πράγματα που παλιότερα λάτρευα. Για παράδειγμα, τα σου-

βλάκια τα θρίσκω πια πολύ αλημυρά για το γούστο μου και το καλοκαίρι όχι και τόσο τέλειο, όπως ήταν παλιότερα. Πολλή ζέστη, θρε παιδάκι μου.

Όταν μας ρώτησε η δασκάλα τι ζωγραφιά κάναμε για το καλοκαίρι, άλλοι λέγανε κάτι σχετικό με τη θάλασσα: ψάρια, κύματα, κοχύλια, και άλλοι για μέρη που επισκέφτηκαν κατά τη διάρκεια των διακοπών. Όταν ήρθε η σειρά μου, είπα ότι έφτιαξα μια νταλικά... Ξεκαρδίστηκαν όλοι στην τάξη γελούσαν πολλή ώρα. Κάποιος, μάλιστα, που καθόταν από πίσω, μου πέταξε και ένα μολύβι στο κεφάλι. Ποτέ δε μάθαμε ποιος.

Μετά, όταν με ρώτησαν γιατί ζωγράφισα κάτι τέτοιο, τους είπα ότι είναι μια νταλικά που τρέχει στην εθνική οδό με κατεύθυνση την Αθήνα, φορτωμένη με παγωμένα νερά και αναψυκτικά για να ξεδιψάσουμε από τον καύσωνα. Τους άρεσε, νομίζω, αλλά δεν έχει και πολλή σημασία.

Το μολύβι δε με πόνεσε, είναι αλήθεια. Όταν πάω για ύπνο το βράδυ, με πονάει. Όταν σβήσουν όλα τα φώτα και κουκουλωτώ στο κρεβάτι μου, τότε το σκέφτομαι. Είναι πια χειμώνας, κανονικά θα έπρεπε να κρυώνω. Δε συμβαίνει, όμως, κάτι τέτοιο. Γρήγορα πετάω τα σκεπάσματα από πάνω μου, για

τί έχω γίνει μούσκεμα στον ιδρώτα. Νιώθω ότι έχει 40 βαθμούς Κελσίου στο δωμάτιο και σκάνω από τη ζέση.

Ελπίζω αυτή η νταλικά να μην αργήσει να έρθει.

Η ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ, που έχει γεννηθεί όπως και εγώ στην Ελλάδα, λέει ότι είναι καλό να κάνεις τους άλλους να γελούν. Μπορείς, λέει, να γίνεις μεγάλος και τρανός, αν είσαι πολύ αστείος. Στις ειδήσεις, στην τηλεόραση, έδειχναν έναν σπουδαίο ηθοποιό που μόλις είχε πεθάνει. Όλοι έλεγαν πως θα μείνει αξέχαστος. Τον είχα δει νομίζω σε μια ταινία. Δε μου αρέσει που γελάνε μ' εμένα στο σχολείο. Ούτε το όνομά μου δεν ξέρουν. Έκλεισα την τηλεόραση. Η μητέρα μου την άνοιξε πάλι.

Η δασκάλα τα κατάφερε: έπεισε τους συμμαθητές μου να παίζουν κι εμένα στο διάλειμμα. Το πρώτο παιχνίδι που παίξαμε ήταν κρυφό. Φύλαγε ο Δημήτρης. Σε λίγο τους έφτυσε όλους. Μόνο εγώ είχα μείνει. «Φτου ξελευθερία, Αρίφ», «Φτου ξελέ, Αρίφ», φώναζαν όλοι. Τελικά το ξέρουν το όνομά μου. Λάθος έκανα. Αυτό που δεν ήξερα εγώ ήταν πώς να κατέβω από το δέντρο.

Χτύπησε το κουδούνι. Όλοι πήγαν στην τάξη. Πέρασε μισή ώρα, όλα ηρέμησαν. Κανείς δεν κατάλαβε ότι έλειπα. Ήρθε ένα πουλί και κάθισε στο διπλανό κλαδί. Ήταν μαύρο με